

Иван Вазов
При Черна

Дене, ноще вие
смърт грозна при Черна,
в дим огнен се крие
зарята вечерна.

Дене, ноще – бури,
в небето – пожари,
тресят се клисури,
поля и чукари.

Реве, бучи ада
въз мощ вдъхновена,
желязо напада
идея нетленна;

все страшни, все нови,
пред вихрове бесни
стена от ножове.

Орел прелетял би
над тях – не човекът,
не стонове, жалби –
„Ура!“ носи екът.

Бой на луда хала
с гороломна сила –
България цяла
там очи вперила!

1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4310>]